

for at trykke hans Haand. Men Højskoleforstanderen lod sig ikke dermed slaa af Marken og forlangte paany Ordet. Og under den nu fortsatte, stadig mere højrostede Diskussion viste det sig, at han alligevel havde ikke saa ganske faa Meningsfæller her, navnlig blandt de langskæggede Landsbylærere, der hidtil havde forholdt sig temmelig tavse men nu — paavirkede af Modstandernes, særlig af de unge Bondestudenters overmodige Optræden — blev hede i Hovederne og begyndte at tage Ordet. Det saae et Øjeblik ud til, at Kandidat Boserups beskedne lille Indlæg skulde blive Signalet til en alvorlig Holmgang, . . . da det hændte, at alles Tanker pludselig kastedes ud i en hel anden Retning.

Fru Gylling, der altid følte sig en Smule beklemmt, naar Stemmerne omkring hende blev høje, og som nu søgte en Lejlighed til at aflede Stormen, havde ved at kaste Blikket ud gennem Vinduet tilfældigt faaet Øje paa hin bedagede Kaleshevogn, der netop paa dette Tidspunkt arbejdede sig igennem det taageindhyllede Regnvejs-Landskab derudenfor.

„Aa, se her et Øjeblik!“ udbød hun — og ved Lyden af hendes Stemme forstummede straks al Tale. „Kan nogen gætte, hvem der kommer kørende der?“

Alle stirrede ud gennem Vinduerne, følgende Retningen af hendes pegende Finger. Men ingen kunde gætte det.

„Det er Emanuel Hansted.“

„Emanuel Hansted!“ brød man ud i Kor.

„Jeg hørte imorges, at han skal have ladet leje Sommerlejlighed til sig hos Ole Olsen nede i Lejet. Han vil nok bo der en Tid med sin Familie . . . det vil sige med sine Børn og sin Søster, Generalkonsulinde Torm.“

Meddelelsen var vel egnet til at vække Forbavselse her og bragte virkelig de kæmpende til i nogle Øjeblikke at glemme deres Tvistigheder. Emanuel Hansted var bleven Vennesamfundets Smertensbarn. Han, der i